

Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohoří na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložíte-li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nízký a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový, dle potřeby i tištěný list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

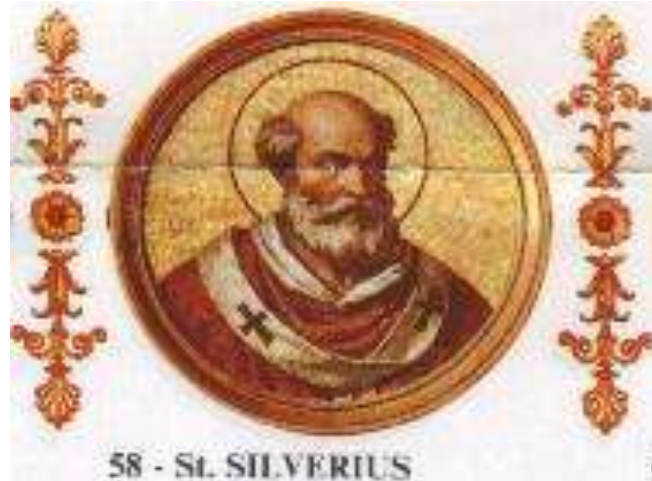
Vydává: **občanské sdružení Vlastenecký poutník**, Čeladná 711, 739 12 Čeladná, v nakladatelství Moravská expedice®.

Redakce: petr.anderle@tiscali.cz; vpoutnik@tiscali.cz +420 724 100 646. Odpovědný redaktor: Petr Andrle. Každé vydání najdete také na www.hbl.cz; www.marianka.eu. Objednávky: e-mail s předmětem ČAS* Registrace MK ČR ze dne 22. 3. 2001 evidenční číslo MK ČR E 11 345

20. červen 2012 svatý Silverius (536-537)

ČASTO - LI SE V ČERVNU HROM OZÝVÁ, KALNÉ LÉTO POTOM PŘICHÁZÍVÁ

Někteří tvrdí, že by měl mít svátek 2. prosince, jiní uctívají den 20. června. V našem kalendáři je sv. Silverius, syn Hormisdase (také papeže v letech 514 – 523) uveden 20. června. Neměl ten světec lehký osud. Pocházel z Frosinone v Kampánii (jižní Itálie). Po náhlé smrti papeže Agapeta I. ho na žádost gótského krále Teodata zvolili papežem. To se

nelíbilo římskému kněžstvu, leč doslova svatý život nového papeže došel k velké oblibě mezi lidem. Zajímavé je, že v osobě tohoto papeže stanul na papežském stolci první benediktinský mnich a to ještě za života svatého Benedikta.

Do všeho se ovšem zamíchala žena. Teodora, manželka císaře Justiána I. měla za oblíbence diakona Vigilia a různými zákulisními machinacemi docílila nakonec, aby byl Silverius sesazen. Císař chtěl nespravedlnost napravit, ale Teodora byla rychlejší. Za pomoci nového papeže

nechala Silveria odvézt na ostrov v Malé Asii a tam tento svatý muž zemřel vyčerpáním hladem a možná i rukou zákeřníkovou. Jeho tělo zůstalo na ostrově a okolo jeho hrobu se událo několik zázraků, proto byl také velice brzy po smrti prohlášen za svatého. Silverius se ještě před smrtí dne 11. listopadu 537 se zřekl své hodnosti, aby ukončil rozkol v církvi (dva papežové).

SOUTĚŽ ERA STAROSTA ROKU VYHLÁŠENA

*Vážíte si svého starosty či starostky za práci pro obec?
Vzkvétá vaše obec díky společnému úsilí starosty/starostky a občanů?
Žije se vám ve vaší obci dobře a chcete za to svému starostovi či starostce
poděkovat?*

Pak svého starostu/starostku přihlaste do 4. ročníku soutěže **ERA STAROSTA ROKU**, který právě nyní vyhlašuje **Nadace VIA** a **Era**. Mediálním partnerem soutěže je **regionální Deník**.

Era Starosta roku

Uzávěrka pro příjem nominací: 5. září 2012
(platí datum poštovního razítka či předání v sídle Nadace VIA)

Záměrem soutěže o cenu Starosta roku je vyslovit veřejné uznání za dobrou **práci starostům a starostkám** malých obcí, tj. **obcí do 2 000 obyvatel**. Práci svého starosty/starostky mohou nejlépe posoudit samotní občané. Proto právě oni mohou zaslat nominace na ocenění, a tak svému starostovi/starostce vyjádřit podporu a poděkování.

JAK NOMINOVAT SVÉHO STAROSTU ČI STAROSTKU DO SOUTĚŽE?

Nominaci (příhlášku do soutěže) může vyplnit a zaslat jen osoba starší 18 let. **Vyplněnou přihlášku musí podepsat nejméně 20 osob trvale nebo přechodně žijících v dané obci a originál přihlášky + 5 kopií** musí být odeslán poštou (rozhoduje datum poštovního razítka na obálce), nebo osobně doručena do Nadace VIA (adresa níže viz kontakt) nejpozději do 5. září 2012. Příhlášku ve formátu *doc. zašlete také emailem na adresu **starosta.grant@nadacevia.cz** (emailem posílejte pouze vyplněnou přihlášku BEZ podpisů a dalších příloh). Originál přihlášky označte jako „ORIGINÁL“.

JAK BUDE SOUTĚŽ PROBÍHAT?

Nominace posoudí **odborná hodnotící komise**, která na základě bodového hodnocení vybere 5 kandidátů **postupujících do 2. kola**. Ve 2. kole členové komise navštíví všech **5 finalistů**, aby se na místě seznámili s jejich prací a s fungováním obce. Následně komise vybere **vítězného starostu/starostku**, který získá titul Starosta roku a pro svou obec finanční prémii, ve výši **250 000 Kč**.

ČASOVÝ PLÁN SOUTĚŽE

vyhlášení soutěže	13. června 2012
uzávěrka pro příjem nominací	5. září 2012
hodnocení nominací odbornou hodnotící komisí a výběr 5 finalistů	do 19. října 2012
návštěva 5 finalistů	22.10. – 2. 11.2012
výběr vítěze hodnotící komisí	polovina listopadu 2012
vyhlášení vítěze a slavnostní předání cen	druhá polovina listopadu – začátek prosince 2012

CO BY MĚL SPLŇOVAT IDEÁLNÍ KANDIDÁT NA CENU STAROSTA ROKU?

- Musí být **v době nominace ve funkci starosty obce do 2 000 obyvatel**, přičemž nezáleží na tom, jak dlouho tuto funkci zastává.
- Měl by se starat o **ekonomický, kulturní a společenský rozvoj obce** (a tedy by měl být schopen získávat pro obec peníze a podporovat její kulturní a společenský život).
- Měl by **vycházet vstříc zájmům místních spolků a občanů**.
- Měl by se snažit o **trvale udržitelný rozvoj obce** (měl by strategicky plánovat rozvoj obce v souladu s kapacitou infrastruktury a životním prostředím).
- Měl by **komunikovat s občany, zapojovat je do rozhodování** o veřejných záležitostech a podrobně **informovat** o rozhodnutích zastupitelstva.
- Měl by se **starat o potřeby občanů** (např. dopravní spojení, dostupnost zdravotní péče a školy).
- Měl by zajistit **transparentní a nekorupční chod úřadu**.
- Měl by svou práci v úřadu vykonávat tak, aby se **lidem v obci dobře žilo**, nestěhovali se pryč a **aby si svého starosty/své starostky vážili**.

Pět loňských finalistů se tohoto ročníku zúčastnit nemůže.

DŮVODY PRO VYLOUČENÍ PŘIHLÁŠKY ZE SOUTĚŽE

- nedodržení podmínek soutěže
- nedostatečně vyplněná přihláška, chybějící kopie
- chybějící podpisy

JAK PROBÍHAL LOŇSKÝ ROČNÍK SOUTĚŽE

Podívejte se, jak probíhal loňský ročník. Informace najdete **na www.nadacevia.cz** – buďto přes **banner** přímo na stránku soutěže nebo v horním menu vyberte „**Granty a podpora**“, z levého menu vyberte první možnost „**všechny naše programy**“ a pak už jen v tabulce najdete „**Era Starosta roku**“ a zvolte 2011.

BLIŽŠÍ INFORMACE

Přihlášku si můžete stáhnout na **www.nadacevia.cz**. Informace o soutěži najdete i na **www.postovnisporitelna.cz**. Pokud budete chtít poradit s vyplněním přihlášky, kontaktujte manažerku projektu Katku Bláhovou z Nadace VIA.

KONTAKT

Katka Bláhová, katerina.blahova@nadacevia.cz, 737 541 316.

Případně je možné kontaktovat office manažerku Nadace VIA na 233 113 370.

Adresa nadace pro podání přihlášek je Jelení 195/9, Praha 1.

Na obálku uveďte „STAROSTA ROKU“.

Někdo opravdu není doma prorokem

Petr Andrlé

Vládcí to nemají mnohdy jednoduché. Když se před 250 lety, na jaře roku 1762, obrátil na císařovnu Marii Terezii pan Tadeáš Peithmer s naléhavou žádostí, aby bylo v Království českém zavedeno vysokoškolské studium hornictví, nemohla císařovna jinak, než nechat posoudit onu žádost odborníky.

Pověřila tedy prezidenta dvorské komory hraběte Herbersteina, aby sestavil odbornou komisi a vyžádala si rovněž stanoviska jezuitských filozofů z pražského Klementina. Hned v září konalo se slyšení, v němž byly návrhy Tomáše Peithmera odmítnuty nejen odborníky z řad jezuitů, ale samotnou komisí hraběte Herbersteina. Jenže argumentům Peithmerovým nešlo odolat a Marie Terezie měla zřejmě ještě i jiné rádce, mezi nimi i schopnost posoudit, co je či není monarchii ku prospěchu. A tak dne 19. února 1763 vydala dekret, jímž bylo od 1. listopadu téhož roku vlastně zahájeno vysokoškolské vzdělávání budoucích báňských odborníků v Království českém. Země to potřebovala, císařovna to chápala a všimněte si té rychlosti. Ani ne do roka od podání návrhu rozhodla (sic!).

Letos v červnu bychom si měli připomenout, že před 220 lety opustil tento svět Johann Thaddáus Anton von Lichtenfels. Rodák z Božího Daru, v němž přišel na svět 8. dubna 1727. Rodina přišla do Krušných Hor někdy po třicetileté válce. Dědeček Christián

Peithemer byl v Božím Daru rychtářem a zároveň organizoval dobývání vzácných kovů na blízkém Zlatém kopci. Tatínek Jan Christián Peithemer po studiích na pražské filozofii později pracoval jako horní písař a šichtmistr v Božím Daru. Dráha syna Tadeáše byla takto určena. Ten získal v roce 1750 doktorát na pražské univerzitě a od té doby byl zaměstnán jako archivář v hornictví. Od počátku se zabýval historií dolování v historických českých zemích s tím, že si uvědomoval, jaké cenné přírodní bohatství se ukrývá pod povrchem země, kterou měl rád. Ve všech svých pozdějších dílech hovoří „o bohatství naší vlasti“.

Od vydání uvedeného dekretu Marie Terezie Peithemer nedělal nic jiného, že přednášel, studoval a vydával díla týkající se hornictví. Pro potřeby studentů na pražské univerzitě vydal řadu publikací, jejichž základem byla historie i současnost horního práva, přírodovědeckých poznatků týkajících se zejména horních věd. Díky jeho aktivitám rozhodla Marie Terezie 4. dubna 1770 o zřízení báňské akademie (vysoké školy) v Báňské Štiavnici, na níž byl v roce 1772 Peithemer jmenován řádným profesorem. O dva roky později od něj zakoupil stát odbornou knihovnu o 1 400 svazcích a jeho sbírku nerostů o 2000 exemplářích, právě pro výuku báňských odborníků. Peithmerovi nešlo jen o teoretickou výuku zájemců o hornictví. Cítil potřebu do systému zapojit budoucí podnikatele, kteří by svou následnou báňskou podnikatelskou činností mohli zvýšit hospodářskou prosperitu země.

V roce 1776 byl povolán k práci v horním oddělení dvorské komise ve Vídni. O čtyři roky později vydává své nejznámější dílo „Pokus o přírodní a politické dějiny českých a moravských dolů“. Téhož roku byl za své zásluhy o hornictví, ještě se svým starším bratrem

Václavem (1725 – 1807) správcem vrchního horního úřadu v Jáchymově, povýšen do šlechtického stavu s přídomkem „von Lichtenfelsu“. S bratrem Václavem se účastnil mnoha průzkumů, rovněž úspěšně organizovali těžbu zlata u Jílového a mnohé další průzkumné práce zejména v Čechách. Není v naší zemi místočka s poklady v hlubinách, které by dokonale nepopsal. Výrazně ovlivnil nejen způsob studia montánních věd, ale i vlastní praxi v hornictví. Dokázal přesvědčit vysoké státní činitele z okolí císařovny, že „snížení chuti dolovat“ vzniklo následkem neznalosti smyslu hornictví mezi majiteli dolů, šlechtou jako potenciálním podnikatelem a státem, který doposud postrádal promyšlenou politiku v této oblasti. Peithmer se výrazně zasazoval o podporu místních podnikatelů a poukazyval zcela konkrétně na to, že v některých sousedních zemích, v nichž jsou báňské vědy podporovány, získávají tyto země daleko vyšší hospodářský prospěch.

Peithmer podrobně popisuje právní dějiny hornické činnosti, ke svým knihám přidává

desítky zajímavých příloh, které by jinak zůstaly nepovšimnuty v archivech. Již v roce 1770 vydal v Lipsku „Příspěvky k dějinám českých vod“. Zde poukazuje na možnosti využívání vodní síly a řeky považuje za přírodní ukazatele bohatství hlubin.

Byl první, kdo napsal kompletní dějiny českého hornictví a vytvořil tak základy pro vzdělávání dalších báňských odborníků. Teprve až po padesáti letech vydal Kašpar hrabě Sternberg svou knihu o historii českého hornictví (Ümriss einer Geschichte der böhmischen Bergwerke, Praha 1838.).

Jeho odbornost, erudice, smysl pro rozvoj podnikání, konkrétně vyjádřená potřeba osvěty, jsou zcela výjimečné a bez nadsázky stále aktuální. Škoda jen, že jeho dílo neznali a neznají ti, kdož dopustili v druhé polovině minulého století bezohlednou devastaci severních Čech, Ostravska a jiných lokalit. Peithmer byl stoupencem velkého rozvoje hornictví. Ale takového, který by sloužil ku prospěchu, a nestal by se drancováním bohatství národa. V jedné části své nejdůležitější knihy („Pokus o přírodní a

politické dějiny českých a moravských dolů“) napsal:

„Protože ostatně toto dílo má na zřeteli ani ne tak fyzikální spekulace, jako bezprostřední užitek vlasti, přenechávám jiným, aby se namáhali změřit svět, a spokojují se s tím, že své spoluobčany zpravím o tom, jak by mohli lépe využívat tu malou část, kterou obýváme“.

Dílo tohoto muže, který v červnu před 220 lety ve věku 65 let zemřel, zůstává bohužel stále ještě nedocenené. Některé jeho práce jsou ještě v rukopisech.

Málokdy se stane, že po přečtení odborného textu pocítíte autorovu nezištnou lásku k rodné zemi. U Peithmera to tak funguje. Jakkoli by někdo mohl říci, že nějaký Němec by nám neměl do toho mluvit. A to je právě ta malost, která nám nedovoluje i dnes pochopit svět kolem. Natož pak život stovek význačných mužů a žen ze staletí nám bohužel tolik a tolik vzdálených.

OBEC RUSÍN NA OSOBLAŽSKU SLAVÍ 750 LET

Mgr. Ludmila Čajanová

" Ó Moravo, s králem Otakarem jsi ztratila jedno oko a zůstalo ti jenom druhé, nyní jsi přišla o obě a musíš bloudit v temnotách ".

Ač množstvím nevelká, spolu s Hrozovou a Matějovicemi čítá v současnosti všeho všudy 159 obyvatel, je obec Rusín téměř tak stará jako město Krnov. O první písemnou zmínku se zasloužil pán slavného jména - Vok z Rožmberka, který cituje Rusín v závěti sepsané dne 4. 6. 1262. Tento nejvyšší maršálek Království českého vlastnil kromě Rusína také okolní obce ležící dnes v Polsku – Prudník, Dětmarov, Pomořovice a další.

Také druhá zmínka o Rusínu pochází z neméně slavného pramene - ze závěti olomouckého biskupa Bruna ze Schaumburku z roku 1267, která je uložena na ordinariátě v Olomouci. Pořídil ji před výpravou do Pruska, kam doprovázel krále Přemysla Otakara II. Další významnou osobností, se kterou je Rusín spojován, je sám český král železný a zlatý, Přemysl Otakar II.

Pověst vypráví, že se na pahorku mezi Hrozovou a Rusínem utábořilo vojsko krále Přemysla Otakara II., který se vracel domů z výpravy proti Prusům. Král si dal na tuto vyvýšeninu přinést polní sedátko, aby se odtud mohl kochat pohledem na nádhernou krajinu. Od té doby je tento kopec nazýván Královský stolec. A byl to právě Přemysl Otakar II. který pověřil biskupa Bruna, aby do této země povolal své krajany ze severu nynějšího Německa, neboť tamní kmeny znaly již použití pluhu, kterým se dala orat i kopcovitá půda a hlavně ovládaly hornictví, těžbu rudy, což přineslo českému králi Přemyslu Otakarovi II. velké bohatství. Začalo se mu říkat Král železný a zlatý.

Příliv německy mluvícího obyvatelstva však způsobil, že vliv slovanského živlu, poničeného náporom Mongolů, byl oslaben a přirozenou cestou splynul s většinovou společností. Vzájemné prolínání se však projevilo nejen na udržování společných tradic, ale především ve znění jmen. Mnozí německy mluvící obyvatelé dodnes nosí slovanská jména a naopak. Konkrétně v Rusíně a okolí se často vyskytovalo jméno Peschke, což je původně slovanské jméno Pešek. Historik Bachmann píše, že Čechy ztratily vynikajícího muže, když biskup Bruno dne 18. února 1281 zemřel. Nápis na náhrobním kamenu /epitafu/ dosvědčuje, jak vysoko si Bruna jeho současníci cenili " Ó Moravo, s králem Otakarem jsi ztratila jedno oko a zůstalo ti jenom druhé, nyní jsi přišla o obě a musíš bloudit v temnotách ".

Připomeňme si, že v minulém roce uplynulo 730 let od smrti tohoto vynikajícího muže. Bohužel je to výročí, které u nás neslavíme. Už od roku 1331 má Rusín úzké vztahy se sousedními Hlubčicemi. Z tohoto roku pochází listina, která pojednává o prodeji Rusína Hynkovi z Hlubčic. Ten založil v roce 1352 v Hlubčicích ženský klášter a zavázal se, že bude ze svého mlýna v Rusíně dodávat dvě měřice obilí ročně k výživě chudých dětí. Mezi významné osobnosti Rusína můžeme zařadit také předválečného majitele fojtství v Rusíně (jeho statek v obci dosud stojí) Arnošta Peschke. Jako poslanec zemské sněmovny, požadoval po dohodě s odborníky a zvěrolékaři nápravu v chovu koní v okrese Krnov. Z jeho podnětu byl do stanice v Rudolticích zaveden hřebec norické rasy.

Od roku 1903 se na jeho popud datuje v západním Slezsku chovný směr norický. Do té doby byl totiž chov koní v této oblasti chaotický, o jednotném chovném směru nemohlo být ani řeči. Název „norický“ je odvozen podle rakouského území, které bylo ve starověku římskou provincií „Noricum“. Původ těchto koní sahá až do doby Římské říše. Tito těžcí koně se zachovali díky zásahu solnohradských arcibiskupů v letech 1560 – 1803. V roce 1576 založil arcibiskup Jan Jakub z Kuen hřebčín, z něhož pocházeli dvorští plemeničí. Arcibiskup Jan Arnošt hrabě Thun, obzvláštní přítel a podporovatel zemského chovu, nařídil roku 1688, že tuzemské klisny – matky, nesmějí být kryty cizozemskými hřebci. Tímto opatřením byl postaven zemský chov na vlastní nohy a položen základ

k čistokrevnému chovu. Norický kůň se se pro své tělesné vlastnosti nejlépe hodil pro těžkou práci v zemědělství i v lesích.

„Teprve výstava koní roku 1922 v Krnově ukázala, že díky rozhodnutí z roku 1903, zavést chov koně norického, bylo docíleno dobrého, tvrdého koně hospodářského...“, píše autor publikace „Dějinná studie o vzniku ras koní...“ Quido Riedel. Dále se dočteme: Slezsko tak mohlo předvést nejkonsolidovanější chov koní v celé republice. Podařilo se dokázat, že norický kůň je nejvhodnější pro zdejší poměry. Chovné stanice v Rudolticích, Krnově a Rylovce již v 3. generaci prokázaly dobré výsledky. Jejich chovné klisny a mladí koně vzbudili na výstavě obdiv svým typem, tvary a silnou stavbou těla.

Vývoj Rusína doznal ve své historii po 2. sv. válce velkých změn. V srpnu roku 1945 byli v Rusíně 2 Češi a 300 Němců, koncem roku 1946 to bylo už jen 7 Čechů. Během roku 1947 se přistěhovali také Slováci, obec však byla dosídlena převážně volyňskými Čechy, později přišli i Řekové. Počtu 300 obec již nikdy nedosáhla. V 50. letech se vesničané, kteří byli rolníky tělem i duší, museli vzdát svého majetku a podrobit se kolektivizaci. Konec soukromého rolnictví byl dovršen převedením celé obce pod Státní statky. Tím se prohloubila devastace už tak válkou poničené obce. Rolníci opouštěli vesnici a hledali práci ve městech. Nově příchozí se stali zemědělskými dělníky. Mizely staré tradice a obecní sounáležitost. Obec začala postupně zarůstat křovím a kopřivami.

Nečekaným podnětem pro nový nástup na scénu se stala výstavba kaple smíření na rusínském kopci. Od roku 1993 je Rusín každoročně místem setkávání tří národů. Přijíždějí sem lidé od Hamburku, Berlína, Mnichova až po Gdaňsk, Varšavu a především ze sousedních Hlubčic a okolních polských vesnic. A samozřejmě z mnoha koutů České republiky. Ve spolupráci se zahraničními partnery se uskutečnilo několik projektů ku prospěchu obce. Slavností u nového parku uprostřed obce byl odstartován jubilejní rok. Rusín je dnes čistá, udržovaná a daleko široko známá obec s každoročním mezinárodním setkáním o první neděli v srpnu. Tak tomu bude i v letošním jubilejním roce, kdy si Rusín dne 5. srpna zároveň připomene 20 let od výstavby rusínské kaple. Při této příležitosti vydává Město Krnov ve spolupráci s Gminou Glubczyce v rámci projektu Podpora českopolské regionální literatury a propagace regionu – Regio Litera - publikaci Setkávání u kaple/Spotkania na wzgórze.

S Bolkem a Lolkem kolem světa

23.6.2012 Karlova Studánka - hřiště

Program:

09.00 - 10.00 - Zahájení, Pohádka, Promenáda masek

10.00 - 12.00 - Atrakce - Putování po světadílech

12.00 - Vydávání cen, překvapení pro děti

13.00 - Ukončení

Možnost zakoupení malého občerstvení pro děti i dospělé

ZŠ a MŠ Karlova Studánka

TZ 15. 6. 2012: VOZKA – časopis o životě a pro život na vozíku

Severomoravský magazín pro vozíčkáře a jejich přátele VOZKA s informacemi z celé ČR.

Redakce: Petr Dzido, Tylova 4, 700 30 Ostrava-Zábřeh, tel. 596 783 174, e-mail: dzidopetr@volny.cz, <http://www.vozickari-ostava.cz/vozka/pagevoz.htm>

Vychází č. 2/2012 časopisu VOZKA – magazínu pro vozíčkáře a jejich přátele z celého Česka

Jak se žije (nejen) zdravotně postiženým ve Švýcarsku

„Švýcarský systém péče o lidi se zdravotním postižením je pro nás velkým vzorem. Víme, jaké u nás máme rezervy a co musíme zlepšit, abychom se k tomu švýcarskému systému alespoň přiblížili,“ uvádí ve stejnojmenném článku Jitka Fučíková z novopackého občanského sdružení Život bez bariér, která v březnu tohoto roku se svým manželem vozíčkářem absolvovala studijní návštěvu ve Švýcarsku. Pobyt byl věnován výměně zkušeností a dobré praxe v oblasti integrovaného přístupu k péči o pohybově postižené pro zlepšení kvality jejich života.

Nejen o tomto, ale i o následujících zajímavostech se můžete dočíst v novém 80stránkovém magazínu pro vozíčkáře Vozka č. 2/2012, který bude od 19. 6. 2012 distribuován do všech krajů ČR:

ZPRAVODAJSTVÍ, POZVÁNKY:

- Letem světem: krátké zprávy z ČR
- Editorial Blanky Falcníkové
- V Brně připravují atlas pro orientaci vozíčkářů a lidí se sníženou mobilitou
- Národní rada zdrav. postiž. v ČR zvolila nové předsednictvo. Prohlášení delegátů RS NRZP ČR k aktuální celospolečenské situaci
- Černá kronika
- Napsali jste nám

SOCIÁLNÍ SLUŽBY:

- Jak se žije (nejen) zdravotně postiženým ve Švýcarsku
- Ombudsman: Sociální systém nefunguje. Rodiny s dětmi (obzvlášť s dětmi s postižením), senioři a lidé se zdrav. postižením jsou ohroženi chudobou
- Štafeta plná dobrých skutků. Projekt „Pošli to dál“ zvedl nečekaně vlnu solidarity
- Ještě jste nebyli v Centru ZP Moravskoslezského kraje? Půjčovna kompenz. pomůcek, osobní asistence, vzdělávání, klub
- Pozvánka na výstavu kompenz. techniky a životního stylu Život bez bariér

VZDĚLÁVÁNÍ:

- Sdružení Exodus nabízí celoroční kurzy. Umění, poznávací výlety, sport i relaxace
- Knihovny bez bariér
- Nové knihy – s tematikou života se zdravotním handicapem

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

Obec Kunín - Muzeum Novojičinska, p.o. - Správa zámku Kunín
si Vás dovolují pozvat na

14. ZÁMECKOU SLAVNOST

Kunín - 23. června 2012

Areál zámku a zámeckého parku

Zámek: 9.00 - 17.00 - Prohlídka zámku •

Zámecký park: od 10.00 - Jarmark • Bohaté občerstvení •

Hřbitov: 13.00 - 18.00 - Prohlídka hřbitova a hrobek bývalých majitelů zámku s výkladem

Program na pódlu a tanečním parketu

13.00	Slavnostní průvod kostýmovaných účinkujících Zahájení 14. zámecké slavnosti Keltik – Pěší rytířský turnaj
14.30	Kristína Peláková – nová slovenská hvězda a Eurohit „Horehronie“ Black & Brown – part I. Oderské taneční studio „V prostoru“ – part I.
16.00	Vodopád – slovenská country kapela Black & Brown – part II. Oderské taneční studio „V prostoru“ – part II. Cimbálová muzika „Trojačka“ z Trojanovic
19.00	Vyhlášení vítězů vědomostní soutěže „Kdo si hraje – nezlobí“ Kapela Meteor – part I. - hudba k poslechu i tanci
21.00	Keltik – ohňová show Rock & Roll Band Marcela Woodmana Kapela Meteor – part II.

Doprovodný program 13.30 – 18.00 - „Malá scéna pod velkým stanem“
• Kouzelník Faustino učí děti kouzlit • Loutkové pohádky Vladky Krakovské •
• Kdo si hraje, nezlobí – dobové soutěže s Keltikem •

V prostorách zámku, zámeckého parku a hřbitova

13.00 – 18.00 Vědomostní soutěž z historie Kunína

19.00 Vyhlášení vítězů soutěže „Kdo si hraje – nezlobí“ na hlavním pódlu

Čas uvedený v programu je orientační

Celodenní vstupné do areálu: dospělí 50 Kč, senioři 40 Kč, děti 20 Kč, děti do 6 let zdarma
**Akce je podpořena z rozpočtu Moravskoslezského kraje a Nadace OKD v rámci projektu
„Pocta hraběnce Marli Walburze – 250. výročí narození“**

kofola

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (776)

Dnešní příhoda je s otazníkem. To proto, abyste vážení čtenáři měli také o čem přemýšlet. Tuhle jsme probírali naši multikulturní situaci a zjistili jsme, že ostatní národy a národnosti u nás, jsou na tom dost špatně. I když si to všechno vlastně zavinili sami. A tak u nás roste počet lidí, kteří se velice silně vymezují vůči Cikánům, muslimům, Vietnamcům, Ukrajincům či dokonce i Slovákům a případně i jiným národnostem. Dříve se to se dalo vysvětlit tím, že komunisté propagovali učení, podle něhož je podezřelý každý, kdo je svým chováním či vzezřením jiný. A ještě když se navíc liší větší majetku. A od té doby je celý náš národ nakažen jakousi odpornou xenofobií. Jenže se takto bohužel vymezují i mladší lidé, kteří nebyli vychováni v ovzduší třídního boje (jistě nikoli všichni). Že by to zdědili?

A tak Cikány prohlašujeme šmahem za nemakačanky, jejich dětem odpíráme vzdělání v normálních školách a zbytek dodělávají lichváři a prodejci drog. Vietnamce sice částečně uznáváme, ale moc se s nimi nekamarádíme a mnohým strážcům pořádku jsou vítaným zdrojem příjmů – úplatky, nevykázané pokuty a podobně. Ukrajince a částečně i Slováky zneužíváme tím, že je zaměstnáváme většinou načerno, abychom ušetřili a tak na nich vydělali, protože si nic jiného nezaslouží. A muslimy pro jistotu podezříváme, že chtějí ovládnout náš svět, Evropu tedy především. Pro jistotu jim nepovolujeme stavění mešit, výjimky děláme pouze tam, kde nás uplatí. Zajímavé je, že jsme docela benevolentní k Rusům. Tam to ovšem spočívá v něčem jiném. V Karlových Varech na Rusy, pokud jde o úplatky, nemá nikdo. Proto si tam dělají, co chtějí, oni si dělají, co chtějí i v jiných oborech o špionáži ani nemluvě.

A současně se včera objevila zpráva, že jedenapadesát procent současných středoškoláků přinejmenším nemá problém s předlistopadovým socialismem. Jedenatřicet procent oslovených studentů pak věří, že za socialismu bylo mnohem lépe nebo alespoň spíše lépe. Bez zajímavosti jistě není ani fakt, že zatímco negativně hodnotí socialismus sedmdesát procent studentů gymnázií, studentů odmítajících socialismus na středních odborných školách už je jen čtyřicet pět procent a na učilištích už jen třicet devět procent.

Aby se to nepletlo, nedávno se v tisku vyjádřil jistý český (opravdu český?) europoslanec, že se mu vůbec nelíbí, že tři kandidáti na našeho českého prezidenta mají dvojí občanství. Ano, Jan Švejnar, Jiří Dienstbier a Karel Schwarzenberg mají mimo českého občanství ještě občanství americké (Švejnar, Dienstbier) a občanství švýcarské (Karel Schwarzenberg). Švejnar občanství USA získal po emigraci, Dienstbier se v USA narodil a rod Schwarzenbergů má švýcarské občanství tradičně již po staletí. A tito muži by podle pana europoslance neměli kandidovat, protože zřejmě nejsou „čistokrevní Češi“. Kam jsme to až došli? Proboha!

Inu daleko ne, protože jsem si při té příležitosti vzpomněl na příběh málo známý a nerado vzpomínaný.

Dne 6. března 1882 se v Liblíně narodil Karel Pergler. V rodné obci na tohoto muže nezapomněli a je na webové stránce obce uveden mezi významnými rodáky. Zvědavý čtenář se může seznámit s následujícím textem:

DR. KAREL PERGLER. Narodil se: 6. 3. 1882 v Liblíně Zemřel: 14. 4. 1954 ve Washingtonu Právnický, novinář, diplomat, politik a spolupracovník Masarykův. Pergler se narodil v Liblíně, ale v jeho mladém věku se rodina odstěhovala do Spojených států. Po úmrtí otce se rodina odstěhovala zpět do čech. Pergler se stal aktivním v socialistických a nacionalistických hnutích podporujících československou nezávislost na Rakousku-Uhersku. V roce 1903 se vrátil do Spojených států a začal studovat právo na Chicago Kent College of Law a American University ve Washingtoně. Od roku 1908 byl advokátem v Crescu ve státě Iowa, a to až do roku 1917. Po vypuknutí války se ihned ujal působení v osvobozenéckém hnutí. Stal se velvyslancem Československé republiky ve Spojených státech a poté v Japonsku. V roce 1929 se vrátil do Československé republiky a

byl zvolen do parlamentu. V únoru 1931 se musel vzdát své funkce kvůli pochybnostem o občanství. Vrátil se do Spojených států amerických a učil na různých univerzitách. Zemřel ve Washingtonu v roce 1954.

Jenže ono to bylo všechno trochu jinak. Po vypuknutí první světové války se v USA vytvořilo česko-slovenské sdružení, které později podporovalo úsilí Masarykovo, získat i Spojené státy v podpoře pro nový samostatný stát československý. Sinolog dr. Karel Pergner se počátkem roku stal místopředsdou tohoto sdružení a měl velký podíl na podpoře Masarykovy mise, včetně výrazní podpory finanční. Po vzniku ČSR je ihned jmenován velvyslancem své rodné země v Japonském císařství. Koncem dvacátých let se vrací domů do Prahy a v roce 1929 byl zvolen do parlamentu. Zakládá hnutí, které se chce zajímat o korupci. V té souvislosti klade i otázku po vyúčtování prostředků od amerických Čechů a Slováků. Jako poslanec hodlal se zasadit o zřízení výborů, které prošetří majetkové poměry bývalých i současných ministrů.

Poté se „přijde „ na to, že poslancem být nemůže, neboť nemá československé státní občanství a tak později rozhodne i volební soud (viz dále):

***Předseda:** Volební soud sdělil přípisem ze dne 24. února 1931, č. 28/31, důvody, pro které odepřel ověřiti volbu dr. Perglera.*

Žádám o přečtení.

*Sněm. tajemník dr. **Říha** (čte):*

*Volební soud za předsednictví presidenta volebního soudu dr **Háchy**, za přítomnosti stálého referenta volebního soudu rady nejvyššího správního soudu dr **Košina**, přisedících volebního soudu **Boučka**, dr **Haase**, dr **Hudce**, dr **Ecksteina**, dr **Mazance**, **Nováka**, dr **Pohla**, dr **Poledne**, dr **Stiebra**, dr **Štůly**, dr **Vosky** a zapisovatele sekretáře nejvyššího správního soudu dr **Pelinky** v plenární schůzi, konané dne 24. února 1931, přezkoumal volbu dalších členů poslanecké sněmovny Národního shromáždění, zvolených dne 27. října 1929, a jejich volitelnost podle §u 8, č. 2 a §u 10 zák. ze dne 29. února 1920, č. 125 Sb. z. a n., a odepřel ověřiti volbu dr Karla **Perglera**, vyslance a zplnomocněného ministra v. v. v Praze, zvoleného z kandidátní listiny č. 12 (Liga proti vázaným kandidátním listinám).*

Byl volebním soudem zbaven mandátu pod záminkou, že není československým občanem. V jeho prospěch vystoupili např. prof. Weyer- tehdejší kapacita č ústavního práva, soukromý docent dr. Procházka - pozdější ministr spravedlnosti a jiní. Nic nepomohlo. V roce 1932 je dokonce vypovězen z ČSR. Osobně Masaryk mu dává peníze na cestu a žádá ho, aby odletěl.

Okolo celé záležitosti je dodnes mnoho nejasností.

A všechno to začalo tím, že údajně nemá státní občanství. Ve státě, který pomáhal založit.

Zkuste se o ten případ zajímat.

Neříkám ani tak, ani tak. Příhoda jest to zcela jistě zajímavá.

Dnes má svátek KVĚTA. Zítra, ve čtvrtek ALOIS. V pátek PAVLA, v sobotu ZDEŇKA, v neděli JAN, v pondělí IVAN, v úterý ADRIANA a ve středu LADISLAV. Nezapomeňte jim blahopřát.

